

ผู้หญิงพ่อลูก

ลูก. สวัสดีครับพ่อ คือผมอยากจะมาคุยกับพ่อ เพื่อจะนำไปลง "แสงธรรม"
ไม่ทราบว่าคุณพ่อจะมีเวลาว่างใหม่ครับ.....

พ่อ. มี...มี...พ่อก็มีเวลาเสมอสำหรับพวกเธอ.

ลูก. ขอขอบคุณครับ... ก่อนอื่นหมก ผมในนามของเพื่อนแะทุกคน ขอแสดง
ความยินดีกับขอที่ไ้รับหน้าที่ใหม่ โอกาสนี้ พวกผมคิดจะทำ..ไม่
คิดหรือครับ ทำจริงเลย คือทำหนังสือ "แสงธรรม" ออกในวโรกาส
ที่คุณพ่อไ้รับอภิเษกเป็นสังฆราชของมิสซังนครสวรรค์ พวกผมขอ
แสดงความยินดีอีกครั้งนะครับ..... ประการแรก ผมอยากจะให้
คุณพ่อช่วยเล่า ช่วยเล่าชีวิตของคุณพ่อ สมัยที่ยังไม่ได้เข้าบ้านแะ
นะครับ.....

พ่อ. อ้าว..... เธอไม่ได้ไปอ่านจากหนังสือ "อุดมสาร" หรือ ในนั้นมีทุกสิ่ง
ทุกอย่างแล้วนี่.

ลูก. มันไม่ลึกซึ้งครับ.....

พ่อ. ....ลึกซึ้งขนาดไหน.

ของพ่อเคาตายเมื่ออายุ 9 ขวบ จึงก็เหลือแม่ทำมาหาเลี้ยงลูกๆ เท่านั้น
จึงไม่อยากให้พ่อไปไกลๆ และอีกอย่างฐานะทางบ้านก็คงไม่ดีพอด้วย
....ดังนั้น คิดไปคิดมา ไม่มีทางอย่างอื่น นอกจากจะต้องไปเรียน-
เหมือนพี่ชายคือ เรียนที่ เอ ซีที ที่กรุงเทพฯ ทั้งที่นิสัยเรา.....

ลูก. ไม่ชอบ.....

พอ. ไม่ชอบ...และก็อย่างน้อยสมัยนั้นยังพูดไม่เป็น พูดไม่เก่ง

ลูก. เจ็บๆ นะอะ.

พอ. อ่า. ....เพราะฉะนั้น เขาเห็นว่ามีเส้นสาย มีลูทาง วางั้นเถอะ..
พอเขาไปสอบเข้าตามธรรมเนียมเหมือนกับคนอื่น ก็สอบตก ก็ได้ค่าตัว
เส้นสาย ก็เลยได้เขาไปเรียน เรียนอยู่ได้ไม่เท่าไร เหตุการณ์
บ้านเมืองมันไม่ปกติ เพราะสงครามโลกครั้งที่สองยังไม่สงบดี จึง
ต้องกลับกลับบ้าน ก็จะหางานทำ ก็หาไม่ได้ เลยอยู่เฉยๆ ทำงาน
จุกๆจิกๆที่บ้าน 1 ปี

ลูก. ตะฝุ่น....เหรอกครับ

พอ. นิสัยดี ไม่ชอบไปตะฝุ่นเหรอก.....ฮา.....ๆ... พ่อคือตอนนั้น
เขาแยกมิสซังใหม่คือแยกเงินที่ออกจากกรุงเทพฯ มีท่านแจ้งเป็นคุณ
.. มีการเปิดโรงเรียนใหม่ พ่อบุญชู จึงชวนพ่อไปสอนเรียน พ่อ
ก็สอนอยู่ ไม่ทราบนานเท่าไร.....พ่อบุญชู เขาก็ชวนพ่อให้เขาบ้าน
แฉะ เขาชวนยังใจก็ไม่ได้คิดสนใจไป เพราะว่าไม่ได้คิดและตั้ง-

ใจเจนนั่น.

ลก. คือไม่ไถชอบ.....ไม่.....

พอ. ไถชอบชีวิตพระสงฆ์ และไปๆ มาๆ ก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่าไอ้ที่
ตัดสินใจเข้ามาบวชเณรเนี่ย เพราะอะไร

ลก. กระแสเรียกมาโดยไม่รู้ตัวอะ.....

พอ. และที่สุดก็เข้าไป เวลานั้นกลางๆเดือน พ.ย. กลางๆปี 1945.

นั่นแหละ เข้าไปก็ไม่มีรุ่นหรงอก เพราะก่อนหน้านี้ เป็นพ่อชั้ววาล

กับครูอีกคนหนึ่งชื่อ เทียนเย็น ก็นับเป็นชั้นหนึ่งแล้ว พ่อจะเรียนกับ

เขาก็ไม่ไถเพราะยังไม่รู้อะไรเลย งั้นพ่อก็ต้องเรียนกับท่านอ่อน

ซึ่งเวลานั้นเป็นอธิการอยู่ ท่านมีแซ่ อ่อน ก็เป็นลุงของพ่อชั้ววาลนั่น

แหละ เรียนภาษาลาดินบาง ภาษาฝรั่งเศสบ้าง พ่อเลยไปลูก

ศิษย์คนเดียวกับของท่าน.....

ลก. เป็นลูกศิษย์หัวแก้วหัวแหวนหรือเปล่าอะ

พอ. หัวแก้วหัวแหวนหรือเปล่าก็ไม่รู้ คงไม่หรงอกเพราะถูกคุดยตลอดเวลา

ลก. กรับ....แล้วระหว่างที่เป็นเณรอะอะ อยู่เมืองไทยก็ไป แล้วถึงไปเรียน

ตอเมืองนอกอะ

พอ. สี่ปีครึ่ง...แต่เรียนจริงๆไม่ถึง 4 ปีครึ่งหรงอก ราวๆ 2 ปี บวก

นั้นก็ช่วยทำงานกับสอนเรียน บางที่ทำทั้งวัน...แล้วมาเรียนตอน

ค่ำๆ กลางคืนบ้าง.....พ่อก็ก่อสร้างวัดที่ศรีราชา เลยช่วยเค้า

- ทำข้างไม้ ตอโตะในวัดข้าง โดยมีปู่เซ็นเคนคุม ปู่ก็เป็นพ่อของท่าน
 มีแซลออนนั้นแหละ
- ลก. อย่างนี้พอกชอบข้างไม้ตายี่ครับ.
 พอ. นิสัยก็เอาได้ (เฮอะ ๆ ๆ ๆ) ข้างไม้ ข้างปูนก็พอมมีความรู้อยู
 บาง.
- ลก. แล้วไปอยู่เมืองนอกประเทศอะไรครับ.
 พอ. ไปก็ไป...โรม
 ลก. ก็ไปครับ
 พอ. 7 ปี
- ลก. พอกลับมากับชาว. หรือบวชที่โรมครับ.
 พอ. บวชที่โรม บวชเคื่อนชั้นวาคม แล้วก็เรียนต่อไปจนถึงเคื่อนมีย.
 ลก. แล้วระหว่างที่เป็นเณรนี้ พอ.เคยคิด คอยากที่จะ.... พูตงายๆนะอะ
 ออากที่จะฮักไหมอะ
 พอ. เออ..... เหาที่จู้ไคยังไม่มีชวงไหนเลยที่อยากจะฮัก - แคว
 ไปความเบือหนายความลำบากใจ ความยุ่งยากนี้ แต่คิดฮักไม่เคย
 ลก. ไม่เคย..... คิมันคงตลอด
 พอ. มันคงตลอดหรือเปลดาบอกไมถูก แควว่าไม่เคยคิดออก
 ลก. และชวงไหนอะที่พอกมีความปัญหามากที่สุดเ็นระหว่างที่เป็นเณร
 พอ. วาดันตามความจริงนะ ในชีวิตไม่เคยมีปัญหาใหญ่ แต่มีครั้งหนึ่ง

ทำให้เสียใจมาก แต่ไม่ถึงทำให้ท้อถอย.....คือสอบตกไปวิชา
หนึ่ง

ตก.

ทองหอม

พอ.

ทองหอมไซ....และก็หอมโค

ตก.

พอจบเสร็จแล้วจนถึงปัจจุบันนี้ พอทำงานอะไรบ้างอะ

พอ.

พอกลับจากโยมก็ไต่พัก 2-3 เดือน หลังจากนั้นก็เป็นปลัดวัดจังหวัด
ตอมากไปดูแล และริเริ่มคณะบราเคอร์ที่หัวไผ่.....หลังจาก
อยู่ดูแลพวกบราเคอร์ที่หัวไผ่ได้ 6-7 ปี เห็นสาความรู้ไม่พอก็
เข้าไปเรียนต่อหาความรู้เพิ่มเติม ขอที่แรกเค้าไม่อนุญาต จึง
รอไว้อีก 1 ปี แล้วไปขอใหม่ คราวนี้ก็สำเร็จ พอจึงไปเรียน
ต่อที่ออสเตรเลีย วิชาที่เรียนก็เป็นจิตวิทยา เพราะเห็นว่าจำ
เป็นสำหรับดูแลเนร .....พอกลับมาจะทำงานกับพวกบราเคอร์
แต่ผู้ใหญ่ก็ให้ไปเป็นอธิการบ้านเนรที่ศรีราชา ..... พออยู่ได้
3 ปี เขาก็ย้ายพอไปเป็นเจ้าวัดที่จันทร์ อยู่ได้ 6 เดือน ก็มี
คำสั่งให้ไปสอนเรียนที่บ้านเนรปิ้ง สอนได้ปีหนึ่ง พอมีโครงการ
การบ้านเนรใหญ่ในไทย พอก็ถูกเรียกตัวกลับมาเตรียมโครง
การบ้านเนรใหญ่..... มาอยู่ที่บ้านเนรเล็กสามพรานรวมปี
ระทางนั้นก็ไปดูงานบ้านเนรใหญ่ที่อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ
ที่อินเดียน โดยมีพอสมศักดิ์ไปด้วย หลังจากนั้นเราก็กเริ่มงาน

บ้านเดรใหญ่.

ลูก. ที่หัวหินหรืออะ

พอ. เออ... ที่หัวหิน เพราะตอนนั้นบ้านเดรใหญ่ที่สามพรานยังไม่เสร็จ พอปลายปีนั้นก็ย้ายมาอยู่ที่สามพรานจนทุกวันนี้ ซึ่งเธอก็ทราบความนั้นมีอะไรบ้าง เฮอะ ... ๆ. .... ๆ

ลูก. เอ.. เท่าที่ทราบนะ สะ พอดีทำงานคู่กันกับเดรมาเยอะ มีช่วงหนึ่งที่ทำงานตามวัด พอชอบงานไหนมากกว่ากันอะ....

พอ. เอ.... ถ้าจะให้ตอบนะ ก็ต้องบอกว่า ชอบงานตามวัดมากกว่า... พอชอบงานเดียวกับเด็ก ๆ เขาวชน วิยรณ จะเห็นได้ว่า พออยู่ตามวัดพอก็สนใจเป็นพิเศษในเรื่องต่างๆ เหล่านี้....

ลูก. แลว..... ในชีวิตของท่อนะ สะ ช่วงไหนที่พอรู้สึกว่าได้ใจที่สุดเลย สะ

พอ. ...เอ..... บอกไม่ถูกเหมือนกัน เพราะไม่เคยได้ใจที่สุด ที่แรกนึกว่าวันบวชเป็นพอ แต่พอจริงๆ ก็อื่นๆแหละ เห็นคนอื่นบวชยังได้ใจกว่าเลย แม่แต่ตอนเขาแต่งตั้งเป็นสังฆราชนี่ ใจหรือเปล่าบอกไม่ถูกเหมือนกัน

ลูก. ผมไม่ทราบนะครับว่า จะเป็นชาวโคมลอยหรือเปล่า ก็มีข่าวว่า พอเกือบจะได้รับแต่งตั้งเป็นสังฆราชมาครั้งหนึ่งแล้ว ไม่ใช่หรือสะ

พอ. โอ้เกือบหรือเปล่านั้น ไม่มีใครรู้ ต้องไปตามที่โรมดู (เฮอะ... ๆ)

- แต่ดูเหมือน เค้าจะเสนอชื่อไปไม่ถึง .....
 ลุก. เบื้องต้นผมถามว่าดีใจที่สุด คราวนี้ผมอยากจะถามว่าช่วงไหนเสียใจที่สุดอะ
 พอ. ก็เหมือนกันนั่นแหละ ไม่มีอีกเหมือนกัน โธษนึกที่จะต้องกับแขวนคอ
 นะ ยังไม่มี อะ.....ๆ...ๆ
 ลุก. หอกรับ..... แล้วในฐานะที่พอเป็นอธิการบับ เสรใหญ่มา 4 ปี
 หอคิดว่าพวกเสรใหญ่เป็นอย่างไรในสายตาของพอนะอะ
 พอ. ความจริงพอพอใจมาก กล่าวโดยทั่วไป วันนี้ พอไปกินข้าวกับสมณ-
 หุต พอก็โคหุคให้สมณเทศทั้งเช่นกัน ทาพถามพอว่า.....เวลาที่
 เสรเคาโคยีนว่า พอได้รับแต่งตั้งเป็นสังฆราช เขาไม่ประท้วงกัน
 หรือ หอบอกว่า ไม่มี เสรเรานี้คนมากโดยทั่วไป .....แล้ว
 บอกเขาอย่างจริงใจว่า พอมีความพอใจมาก.....
 ลุก. ปัญหาต่างๆก็.....
 พอ. มี....ใช่ปัญหาต่างๆมันต้องมีบ้างเป็นธรรมดา แต่มันไม่เป็นปัญหา
 จนทำให้ปวดหัวอย่างที่ใครๆเขาคิดกันว่า เป็นอธิการนะ จะต้องปวด
 หัว พอยังไม่ถึงกับชั้นนั้นหรอก
 ลุก. ออ.... แล้วมีอีกข้อหนึ่งซึ่งอยากจะถามนะ อะคือว่า ในฐานะที่พอ
 ได้รับแต่งตั้งเป็นสังฆราชแห่งนครสวรรค์ คุณพอมีโครงการอะไร
 แล้วหรือยังครับสำหรับนครสวรรค์

พอ. ออ...โครงการยังไม่เริ่มนะ ที่ว่ายังไม่เริ่มก็เพราะก่อนที่จะวางโครงการอะไร เราต้องรูสภาพแวดล้อมและทุกสิ่งทุกอย่างเสียก่อน และอีกอย่างที่สำคัญคือ เราไม่ได้ทำงานคนเดียว เราจะต้องทำงานร่วมกับคณะสงฆ์และฆราวาสด้วย มิใช่สังฆราชทำคนเดียว

ลูก. พูดถึงคณะสงฆ์นะ ถ้าเกิดในอนาคตพวกผมอยากไปอยู่วัดหรือพระอารามที่มีความเห็นอย่างไรครับ

พอ. แนนอนการร่วมมือกันทำงานดีมาก.....พอจำได้ว่า เคยพูดเวลาสอนเรียนเรื่องกระแสเรียกว่า เราน่าจะมีเถรที่ไม่สังกัดมิสซังไหนเตรียมไว้เพื่อมิสซังไหนของกาตักส่งไปได้ จะรอให้เหลือเสียก่อน แล้วจึงส่งไปช่วยมิสซังอื่น แบบนี้ทำไม่ได้แน่ๆ เพราะคงไม่มีมิสซังไหนเหลือ...

ลูก. ขอบคุณครับ....อันนั้นครับ ผมคิดว่าโครงการนี้คงจะเป็นโครงการ เพราะพวกก็เป็นสังฆราชแล้ว อย่างน้อยก็มีสิทธิ์มีเสียงในพระศาสนจักรของเมืองไทยมากขึ้น.....

....ทีนี้ พอดี อยากจะเรียนตามอีกข้อหนึ่ง คือไม่ทราบนะ อันนี้เป็นของไม่แน่ คือถ้าพระเบญจเอกไปรจนะครับ พระองค์อาจจะเลือกพอเป็นพระคาร์ดินัลองค์แรกของเมืองไทยก็ได้ พอคิดยังไงคะ
ฮ่า.....

พอ. ฮึ...ฮึ... อันนี้ไม่มีความเห็น เพราะเป็นเรื่องที่เกินความนึกคิด

เฮอะ.. เฮอะ....

ตูก. ไบนั่นอะ... ..

พอ. เออ.. พอเคยพูดเล่นกับคนบางคนที่ สังกษราชไม่เป็นหรอก จะ
เป็นคาร์ก็มันเลย ใดเคยพูด แต่อันนั้นเป็นการพูดเล่น ไม่ได้
คิดอย่างนั้นจริงจิงอะไรหรอก.....

ตูก. ผมว่าอาจจะเป็นจริงได้นะอะ.....ในสายตาของผม ฮา....ฮา
เขาอะครับ ผมก็คิดว่า รมกวนเวลาของเขามากแล้ว จึงขอขอม
คุณะครับที่กรุณาสละเวลาให้.....คุณพอมีอะไรอีกไหมอะ

พอ. พอไม่มีอะไรหรอก.....ได้เรื่องรมกวนนะ ไม่ใช่รมกวน เรา
มาคุยกันมากกว่า

ตูก. ครับ....ขอบคุณมากครับ สวัสดีครับ...

เราคือแสงธรรม

31 ปีแห่งความหลัง

เมื่อประยูรไปขอให้พ่อเขียนบทความลง "แสงธรรม" พ่อได้ถามเขาว่า "เขียนให้ใครและในลักษณะใด" เขาตอบว่าเขียนให้พระและในลักษณะประสภารัตน์ 4 ปีในบ้านเณรแสงธรรม หลังจากที่ได้ขโมยเวลาเขาเงิบคิดถึงเรื่องบทความ ได้ตัดสินใจขายวงกว้างออกไปเป็น 31 ปี 4 ปีในบ้านเณรแสงธรรมเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตถวายตัวแก่พระของพ่อเท่านั้น เป็นค่านหนึ่งของชีวิตซึ่งอาจจะไม่ใช่ค่านที่สวຍงามที่สุด

เมื่อพ่อเขาเงิบเตรียมตัวครั้งนี้ ได้มีโอกาสอ่านบันทึกส่วนตัวอย่างจริงจัง เป็นบันทึกขบคิด ขบตั้งใจ ขบเตือนใจ โดยเฉพาะขบตั้งใจว่า เป็นพระสงฆ์แล้วจะเป็นอย่างไร ทำอะไร บันทึกมาตั้งแต่ปี 1946 เมื่อเป็นเณรเล็กอยู่ที่ศรีราชา แตะตลอดเวลา 7 ปีถือเป็นพระสงฆ์ เมื่ออ่านแล้ว ได้ขบคิดและบทเรียนหลายอย่าง หลายอย่างไปไม่ได้เป็น ไม่ได้ทำ เพราะสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไป ทำให้ทำเช่นที่คิดไว้ไม่ได้ มีประสภารัตน์กว้างขวางขึ้น ทำให้เห็นว่าที่คิดไว้นั้นไม่ถูกต้อง เป็นไปไม่ได้ ความคิดเห็นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือความรู้สึกแปรเปลี่ยนไป.

พื้นฐานที่เวียนแกนไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป คือความต้องการทำงาน
เพื่อพระเป็นเจ้าอย่างแท้จริงและทำงานเพื่อช่วยคนอื่นให้พบความสุข ความ-
รอด สืบเกิดจากมันทุกตลอด 11 ปีครึ่งของชีวิตเดเร ความมุ่งมั่นนี้อยู่โดย
ตลอด ครองจุดนี้พออยากจะเน้นอีกครั้งสำหรับน้องๆ เมื่อเราเป็นเชรอยู่
และต้องการก้าวหน้าในชีวิตเดเรเพื่อเป็นพระสงฆ์ จำเป็นต้องมี ความมุ่งมั่น
→ "ฉันต้องการเป็นพระสงฆ์เพื่อทำงานในพระศาสนจักรของพระเป็นเจ้า เพื่อ
ช่วยมนุษย์ให้รอดและพบความสุขแท้จริง" พอกล่าวทุกอย่างนี้ใจว่า ใครไม่
มีความตั้งใจ ความมุ่งมั่นนี้ ไม่ควรเป็นเชรต่อไป นี่ไม่ใช่ทางของเขา
จะอยู่ในสภาพจิตใจที่ว่า เป็นก็ได้ไม่เป็นที่ก็ได้ เรื่อยๆ ต้องว่า "ฉันต้อง
การเป็นและจะเป็นพระสงฆ์" ส่วนจะได้เป็นหรือไม่ได้เป็น อีกเรื่องหนึ่ง
ฉะนั้นความสำคัญจึงอยู่ตรงที่ว่า เราจริงจังกับพระและจริงจังกับตัวเองเมื่อ
พูดเช่นนั้น และเมื่อเรา จริงจังแล้ว มันจะ จริงจัง โดยอัตโนมัติ แนนอน
ชีวิตมันมีผล แม้ความมุ่งมั่นเค็ดขาดเช่นนี้ ก็มีไคหมายความว่า ชีวิตมี-
แต่สั้น บางครั้งก็ดังเหมือนกัน แม้ในชีวิตสงฆ์

คำว่า "รัก" ครอบงำชีวิตพอตลอดคนมา แม้ว่ามันจะไม่เป็น
จริงในชีวิตเสมอไป มีความบกพร่องอยู่ตลอดเวลา มีความไม่ใหญ่อยู่
เสมอ แต่ก็ เป็นเรื่องทุกคนต้องแก้ ต้องพยายามให้เต็มโตก้าวหน้า ความ
ต้องการรักและเข้าใจและพยายามเข้าใจผู้อื่นมาแต่เมื่อเป็นเดเรเล็ก โดย
เฉพาะเมื่อเป็นเดเรใหญ่ ฉะนั้นการดำเนินชีวิตของพอที่แสงธรรมนั้นจึงเป็น

ผลสะท้อนของวิวัฒนาการและพัฒนาการของชีวิตเนิร์ของพอ (อาบมันเท็กแล้ว
เห็นว่า เป็นเช่นนั้น แม้จะรู้สึกกายตัวเองอยู่บางทีใดเป็นอย่างไรที่คิดจะเป็น
ในหลายๆอย่าง บางอย่างก็พยายามเป็นมาตลอด 31 ปี แต่ก็ยังไม่สำเร็จ)

ความรักต่อเด็กและวัยรุ่นเป็นความรุนแรงอีกอย่างหนึ่งในชีวิต
ของพอ และก็ไร้คิดที่ใดทำงานกับวัยรุ่นหรือวัยรุ่นหนุ่มมาโดยตลอดชีวิตสงฆ์
เกือบ 20 ปี จะมีช่วงว่างก็ 2-3 ปีเท่านั้น แต่ก็ไม่ไหนหายไปเลยที่เดียว

อะไรที่พออยากฝากไว้ในทุกๆก่อนจากไปเลยแต่ไม่ลืม ก่อน
อันนี้เองต้องมีความมุ่งมั่นว่า "ฉันจะเป็นพระสงฆ์" นั่นเองต้องมีอุดมการณ์ของ
ชีวิตและพยายามเดินตามอุดมการณ์อย่างกล้าหาญ ไม่ทอดอ้อมเมื่ออุปสรรค
ขึ้นอยู่บนชีวิตภายในที่ใครๆก็เห็นและพอก็อยากเห็น และขอจบด้วยความหมาย
ของชีวิตภายใน "ชีวิตภายในคือ สภาพของกิจกรรมแห่งจิตใจที่มุ่งต่อความสุข
โอบเอียงของธรรมชาติและจิตใจนั้นอยู่ในลู่ทาง และพยายามให้ใครมาซึ่งนิสัย
ที่จะคิดตัดสินใจและลงมือทำทุกสิ่งทุกอย่างตามแสงสว่างแห่งพระวรสาร และตาม
แบบอย่างพระคริสตเจ้า"

ลาภอันเนื่องรัก ขออวยพรในหลายๆสามารถเดินทางบุกป่าฝ่าดง
ไปจนถึงเป้าหมาย ขอพระคุ้มครอง สำเร็จแล้วอย่าลืมไปช่วยพี่กันบ้าง
ในอาณาเขตของพี่ จำนวนพันคนมีคริสตชนเพียงหนึ่งคนเท่านั้น คงจะมีอะไร
ต้องทำมากอยู่มิใช่หรือ

บรรจง อารีพรรค

(พี่เออัย)

